

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Clavdii Espencei Theologi Parisiensis De Evcharistia, Eivsque Adoratione, Libri Qvinque

Esponce, Claude d'

Parisiis, 1573

Cap. III. Ephesinae I. Synodi III. Vniuersalis, & eorum qui ab ea steterunt
testimonia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30397

te Ego verbum & Filius tuus, priusquam mundus esset. *Eph. 2.*
 Collocavit enim humanam naturam in throno Regio, *Adoramus*
 & nunc adoratur ab omni creatura. Ad id, Confedere fe- *in Christo*
 cit nos in Christo, vt, &c. perinde atque in eo à procum- *ab angelis.*
 bentibus angelis adoratur, non quia hunc nobis hono-
 rem quò ad nostram personam deferant, sed natura no-
 stra Deo verbo vnita, ab eis adorata, inde & ad nos ea
 gloria transmeat, sic & nos confedebimus. Ad id, configu-
 ratum corpori claritatis suæ, Corpus, ait, nostrum cõfor- *Phil. 3.*
 me ipsi factum per afflictionum communicationem, con-
 forme quoque efficietur eiusdem gloriæ, ei inquam, quod
 ab angelis adoratur ad Patris dextram confidens, hoc no-
 strum conforme fiet. Et paulò antè, ad id, Vt in nomine *Phil. 2.*
 Iesu omne genua flectatur cœlestium, terrestrium, infer-
 norum, hoc est, mūdus vniuersus, & angeli, & dæmones,
 & homines submissis eum genibus venerabundi adorēt.
 Quid igitur, obicienti alibi, Cùm impium sit creaturam *Serm. de Trī-*
 adorare, nam aut creatum Deum nominabis, aut non di- *nitare.*
 ces corpus Domini creatum? Vide ergo quòd & tu crea-
 turam adoras. Respondet, quod eo prior Athanasius, ei
 æqualis Epiphanius, eo posterior Damascenus, Insipiēs,
 Nemo dicit regi, Exue purpuram quam indutus es, vel à *Purpura.*
 throno tuo surge, vt nudum te adorem: sed regem ado- *Thronus.*
 rat purpura vestitum, & throno insipientem. Complaci-
 tum enim Deo verbo fuit, vt creatam carnem nostram
 sibi absque macula adunaret, & ea, quatenus Deo verbo
 adest, cum Deo verbo adoraretur, Quod significans Da-
 uid, Adorate, ait, scabellum pedū eius, quoniam sanctus *Psal. 98.*
 est. Alibi autem terra scabellum pedum eius dicitur: Ter- *Esai. 66.*
 ram ergo nos iubet adorare Dauid, quam Moyses adora- *Scabellum*
 ri vetat? Videte sacramentum, Quoniam adunaturus erat *pedum D.*
 sibi carnem nostram: caro autem nostra ex Adam, ex ter-
 ra est, iuxta quod dicit, Adorate. Nos terram non adora-
 mus, sed Deum verbum, qui sibi carnem ex Adæ terra
 formatam absque peccato vniuit.

Ephesine I. Synodi III. vniuersalis, eorumque qui ab
ea steterunt, Patrum, testimonia.

CAP. IIII.

L ij

Ed hanc quæstionem veterum nemo melius aut sapius ventilauit Cyrillo Alexandrino, Ephesinæ quippe Synodi tertiæ vniuersalis præside. In qua duæ in vna Christi persona naturæ sarræ tectæ (quod aiunt) ab omni cùm alia, tum Nestorij hæresi syncera sunt & integræ conseruata. Ad id ergo Christi, Nos adoramus quod scimus, Adorantibus, inquit, seipsum connumerat, qui cum Patre & spiritus sancto tam ab angelis quàm nobis adoratur. Serui enim formâ sumptâ, ministerium etiam seruo suscepit conueniens, nec amisit ne vt Deus ac Dominus adorabilis sit, factus homo. Conuenit autem maximè hominibus adorationem tanquam Deo debitam offerre. Adorat igitur etiam Christus, postquam factus est homo, vt homo: adoratur autem semper, quia verus secundum naturam Deus. Nam si vilo modo adorare Filius Patrem, vt Deus, dicitur, non effugiet quin vt adorator, ita & seruus & creatura dicatur. Lex enim adorationem seruituti coniunxit, dicens, D.D.T. adorabis, eique soli seruiens, cùm ianua quasi quædam & via ad seruitutem sit adoratio, adeoque seruitutis initiũ & professio. Coniunxit & procidentiam, Venite, ait, adoremus, & procidamus ante eum, hac enim re nihil magis, si quis rectè rerum condiciones intelligat, quàm seruitutis significari habitum. Et concludit, multis antè contra errantium obiectionibus resolutis, hîc præ prolixitate omisissis. Si contendere adhuc audent, ostendant in omni scriptura, vbi verbo & Filio Dei carne nudo, adoratio attribuat? Nam vt homo iure adoratur, sic antequam homo fieret, nunquam in sacris literis id ab eo factum esse ostenditur. Sed quod qua ratione Dei verbum est, non adoratur, factus autem homo propter nos, id propter carnem suscepit, non aliunde melius quàm ex eius verbis cognoscemus, Vos, ait, adoratis, nos adoramus: vbi cùm plurali numero vtatur, & seruis seipsum annumeret, perspicuum est, hæc vt à seruitutis homine dici. Quid enim prohibuit (siquidem aliter Patris adorator prædicari vellet) singulari numero dicere, Ego adoro, vt cæteris non Nos iudai. connumeratis sibi hoc tribueret? Cùm verò N O S dicat,

*Io an. 4.
lib. 2. ca. 9.
Christus
Deus adoratur, homo adorat.*

*Adoratio
seruituti con
iuncta.
Deut. 6.
Psal. 94.
Procidentia
adorantiũ.*

*Adorat. 2.
Adoramus.*

Nos iudai.

propter incarnationem, quia homo propter nos factus, adorantibus Iudæis se propter regionem connumerat. Et ex eodem loco in Thesauro, Ad Samaritanam quasi Iudæus, nos adoramus, ut homo loquitur, non enim ex adorantibus, verbum est, sed cum Patre & Spiritu sancto simul adoratur. Nemo autem ignorat, nulli proorsus naturæ, præterquam Dei, adoratione à scriptura contribui, D. D. T. adorabis, &c. Si soli ergo Deo adoratio à creaturis debetur, hominibus enim illud scribitur, Angeli verò iubentur Filium adorare. Deus ergo est Filius qui adoratur, ut connaturalis, non alius Deus, ut vnus Deus in Trinitate, non plures adorentur. Ut ergo Filius, quamuis verè adorabilis, tamè ut homo, adoratur. Et in eodem opere, eadem ad verbum penè quæ Epiphanius, ut ex eo mutuo sumpsisse videatur: Creatura se nulla patitur apud scripturam adorari. De Filio autem longè aliter scribitur, quòd eum adorarent non angeli modò semper, sed & gentes, vbi eum nossent, his enim accommodatur illud, In te adorabunt, tu es enim Deus, & nesciimus. Si ergo quia Filium cognouerunt, & adorant, Deum cognouerunt, & adorant, non est certè creatura Filius: aliter non deo vero, sed creaturæ adhuc seruirent: sed & discipulos dominũ. sc ac magistram deumque vocantes (adorantesque) non repellit, ut angeli (hominèsque) alios se adorantes repellent. Et in eodem adhuc tractatu, longè aliud creatum ab increato est, Nam ut hoc iubemur adorare, sic ab illius adoratione à scriptura vetamur. Soli enim naturà deo debetur adoratio. Filium autem iubemur adorare. Longè igitur aliud est quàm creatura, non aliud à deo, sed verus deus & increatus. Hæc ille de Christo, ut quæ dei verbo & Filio, vno cum Patre & Spiritu, vero deo, sic eis coadorando. Nihilne autem super eodem quàm homine, colendo? Multum per omnem modum, & rectè ac catholicè. Cùm enim non rectè Nestorius Christum in duos Filios, alterum dei, alterum hominis, diuideret, de Christi cultu sic dicebat, Propter assumptem veneror assumptum, & propter inuisibilem, adoro visibilem: qui susceptus est cum eo qui suscepit, quod vocatur deus. Ad susceptum cum Synodo Alexandrina scribens Cyrillus, Caue-

*Lib. 2. c. 1.**Adoratio
solius Dei.
Deut. 6.
Psal. 96.**Lib. 5. ca. 1.
Iudic. 13.
Act. 10.
Apo. 19. 22.
Psal. 96.**Esa. 45.**Ioã. 13. 20.**Lib. 6. c. 2.
Adoratio so
li naturà
Deo debita.**Nestorius
diuidebat
Christũ in
duos Filios.
Alexandri-
na Synodus.*

mus, ait, de Christo sic dicere, Qui enim hæc dicit, diuidit in duos Christos eum qui vnus est, hominem seorsim in parte, & in parte Deum similiter constituens. Euidenter inquam, diuidit vnitatem, qua non alter cum altero

Alter. alteratur, aut quod nuncupatur Deo cum eo quod suscepit, sed vnus intelligitur Christus Iesus Filius de ei vnigenitus, vna seruitute cum propria carne adorandus. Si quis ergo audet dicere assumptum hominem coadorari cum Deo verbo oportere, & connuncupari Deum, tanquam alterum cum altero: adiectio enim vnus syllabæ hoc cogit intelligi: & non magis vna reuerentia veneratur Emanuelem, vnamque ei glorificationem dependit, iuxta quod verbum caro factum est, Anathema sit.

Ioan. I. Blasphemabat contra Nestorius, Si quis serui formam pro seipso, hoc est, secundum propriæ naturæ rationem, colendam esse dixerit, & non omnium dominam, & non potius per societatem, quàm beata, & ex se naturaliter Domini vnigeniti naturæ coniuncta est, veneratur, Anathema sit, Hæc illi Antagonistæ. Verum locus hic adeo lubricus est, vt Cyrillo catholico non modò certam esse fuerit cum hæretico Nestorio, sed cum Theodoro quoque, Cyrilli, scriptore alioqui Orthodoxo, sed qui hæc suspitione non caruerit, cuiusque pedes penè hæc moti sint. Sic ergo

Emmanuel. Anathem. 8. superiorem Anathematismum reprehendebat, Vnam glorificationem Christo offerimus, eundem hunc Deum simul & hominem confitentes, hoc nos docente vnitatis ratione. Naturarum verò proprietates dicere non refutamur: nec enim Deus verbum conuersionem suscepit in carnem, nec rursus homo, perdidit quod fuit, in naturam Dei transmutatus. Vtriusque igitur naturæ propria dicentes, Dominum adoramus Christum. Hanc reprehensionem Cyrillus sic interpretabatur, Credimus in vnū Filium D.N.I.C. hoc est, incarnatum & inhumanatum ex Deo Patre verbum, vnumque existentem, & deum verè adorare didicimus, & nobiscum superne virtutes, sicut scriptum est, cum introducit primogenitum in orbem terrarum, dicit, Adorent eum angeli, factus autem est primogenitus, qui est vnigenitus, cum & homo secundum nos apparuit, tunc enim frater appellatus est diligentiam eum. Siquis ergo coadorari dicit, vt hominem seorsim alterum, præter eum existentem ex Deo verbo, & non secundum

vnitate verã coadunans in vnum Christũ & Filiũ, & Dominũ vna adoratione glorificat, Anathemati iuste subdatur. Et opponerat, Nos meliora & veriora sapere soliti, secundũ sacras literas & sanctos patres, nõ hominẽ assumptũ à Deo Verbo dicimus, eique copulatũ secundũ habitũ extrinsecus adinuentum, sed potius Deũ hominem factũ esse decernimus. Itaque à pietate dogmatũ eos excessisse, qui presũmũt dicere assumptũ hominem, & affirmant oportere sicut alterũ alteri coadorari Filio Dei. Si enim est idẽ Deus simul & homo, adoratur potius tanquã vnus adoratione vna, & nõ coadoratur & coappellatur Deus, vt nõ homo simpliciter cõmunis, & secundum nos Emanuel esse credatur diuina gloria participatus per gratiam: cõfitemur autẽ magis in carne propter nos, seu verẽ hominẽ factũ, nõ nature transita, permutatione, cõuersione sed vnitatis dispõsatione. Nec tãtũ Thodor. sed & Orientaliũ in Epheso Synodus, qui cũ Ioãne Antiocheno senserũt, eidẽ Cyrilli anathemati sic obiectabat, Tãdem impietas sui oblita, assumptũ hominẽ fuisse professã coadorari eũ Deo Verbo, quasi alterũ alteri prohibet, asserens adoratione vna Emanuelẽ debere adorari. Quid nobis nomen Hebræũ proponit, & nõ rationem publicat? Si Emanuel secundũ te significat assumptũ hominem à Deo Verbo, mansit autem Verbum in sua proprietate, vtique alter & alter est: altera est enim natura Dei Verbi, altera assumpti hominis, nõ alter tamẽ & alter Filius, aut alter & alter Iesus Christus, aut alter est & alter Dominus, sed vnus Filius Dominus Iesus Christus iure adoratur, quasi omnium opifex secundũ diuinã naturã, quasi omnium reparator per suscepti hominis proprietatem. Iure idem ergo & coadoratur & adoratur: coadoratur enim quasi sumptus homo, adoratur verò adoratione vna, quasi idẽ ipse vnitus Deo Verbo. Sic illi pro omnia neq; Nestorio neque Cyrillo cõueniebant. Nã Nestorius duos Christos seu filios euidenter assignabat: Antiocheni verò vnũ Christũ & Filiũ & Dominũ eundẽ se adorare profitentes, ex Patre secundum Deitatem, eundẽque ipsum secundũ humanitatem ex sancta Virgine: indiuisum quidẽ à Deo hominẽ nõ tamẽ iuxta recti dogmatis significationẽ recipientes,

L iij

Deus homo factus, non homo à Deo assumptus. Alter. Coadorari. Coappellari Emanuel. Ephesina synodus altera partibus. Antiocheni pseudo catholici. Coadorari. Alter. Emanuel. Alter. Christus. D. F. vnus non alter. Alter. Coadorari. Cyrill. Epistola 2. ad Successum. Nestorius duos Christos assignabat.

*Nestorij no-
uitas.* sed iuxta Nestorij nouitatem secundum alium modum
fraudulenter accipientes, secundū honoris scilicet æqua-
litate[m], secundum eandem voluntatem & autoritatē, in-
diuisus (aiebant) à Verbo est homo iste, in quo Verbum
Deus inhabitat. Sic quippe non simpliciter loquētes, sed
cum aliqua veluti ratione, imò versutia, Christum deni-
que vocatū specialiter Dei Verbum asserētes, quod item
*Christi qui
busdā duo.
Christus
alteros alter
es alter na-
turā non
personā.
Concilior.
tomo 1. pag.
579.
Coaderare.
Coadorari.* coniunctionem cū Christo continuam habere confirma-
bāt, duos ita Christos manifestē pronunciantes, & homi-
nem Deo coadorādum nescio qua ratione se colere pro-
fitentes. Hæc illi adeò cautē, vt vix eos internoscas. Nam
vbi Christum alterum & alterū esse aiunt, de altera & al-
tera natura se sentire exponunt, alterū interim & alterū
eum esse negantes, sed vnū eundem Dei Patris & Matris
Virginis Filium, persona vtique. Vnde & Cyrillo sic obiicie-
bāt Oriētales, Coadorare quasi de personis aut Filiis duo-
bus non dicimus, quasi aliter fiat adoratio Deo Verbo, &
aliter carni, sed vnā potius adorationem, &c. vt in Filio
offerimus. Et quod coadoratur, Nam quamuis cū Patre
suo semper cōfidet, & ex ipso, & in ipso secundum naturā
existat, iterum audit dicentē & cum carne, sede à dextris
meis, &c. Ita & adorari dicimus ipsum & à nobis & à san-
ctis Angelis. Proinde eruditē valde prouidit his, qui cum
carne vnū & eundem Filium adorare volūt, eò quod aliud
*Psal. 109.
οὐ μετὰ.* quiddam sit οὐ & μετὰ. Quod & ipse posuit, dicēs ipsum
cū carne adorandum, & coadorādum negans cum carne
diuinitatem. Quis hos non diceret cōsentire? Sequitur
*Lib. de in-
carnatione.* ergo Cyrilli defensio, primū ex D. Athanasii præcessoris
sui de nostri omnium Salvatore Christo cōfessione, Cō-
fitemur eum esse Dei Filium & Deum secundum spiri-
tum, Filium hominis secundum carnem, non duas natu-
ras, vnum Filium, vnā quæ adoretur, alteram quæ non
adoretur, sed vnā Dei Verbi naturam incarnatam, &
adorandam cum carne sua vnā adoratione, non autem
duos filios: alium quidem Filium Dei verum & adoran-
dum, alium verò ex Mariā hominem, non adorandum,
*Christus
Filius vnus
non duo.* videlicet secundum gratiam Filium Dei factum, sicut &
homines: Hoc loco vbi habet versio Latina (non duas
naturas, sed vnā naturam) legerem (non duas personas

sed vnā personam). Christus enim est duarū naturarū in vna persona, vel vna persona in duabus naturis: Sed docuit me Damasceni dialectica, quod & quidam sanctorū patrum dicebant naturas hypostasēs. Quam etiam æquiuocationē adnotauit Rusticus Diaconus loco post allegando, vt natura etiam in Trinitate aliter intelligatur, quæ singillatim idem est vnicuique personæ, aliter quæ nullius est singillatim, sed tribus cōmunis. Sed distinctius loqui coacta est posteritas, vt diceret aut in Trinitate vnā naturam, tres personas: in Christo contrā vnā personam duas aut etiā tres naturas. Et iterum, si quis vel non adorandam Domini nostri carnem, vel non adorandam vt Domini & Dei carnem dicit, hunc anathematizat sancta & Catholica Dei Ecclesia. Nestorius contrā impudenter sic, Confitebor (inquit) in homine Deū. Colo autem diuina connexionione Deo Verbo coadorandum hominem: connexionem ita simpliciter hominis cū Deo esse factam diceus, quomodo qui adhæret Deo, vnus spiritus est, secundum habitudinem. At verò aliud est, vnum dicere Filium cum vnita sibi carne, Dei Patris Verbum: aliud dicere, in homine vt in prophetis erat, vel in nobis propter spiritum sanctum. Mihi ergo videtur citra periculum & culpam dici, Incarnatum Dei Verbum, vt potest vnū existentem Filium non absque sua carne, cum ea potius adorandum, sicut hominis anima cum suo corpore honoratur, vna autem appellatione, quod ex vtriusque constat, significatur animal. Cū autē de Christo locuturus, vnum in duo diuiseris hominem propriè ac seorsim intelligendum declarans, eumque coadorandum, & coappellandum Deum, quasi is alius sit ab illo ex Deo Patre secundū naturam genito, quis tam prospiciam contra eū crimen ferat, aut silentio prætereat? Dicendum potius erit, Colo Verbum Dei hominem factū, quod appellatur Deus, & in humanitate adoratur, qui naturā Deus, & ex Deo Patre apparuit. Talia, dicunt aduersarii, captus est, scribens, quod sedeat Ilius cum Patre cum propria carne: deinde quomodo intelligis docētem quod cum Deo Verbo hominem coadorare oporteat? Idem enim dicitur *ὁὐρ & μέτα*. De harum vocum, quibus latina *CVM CVM*.

Natura est persona vocabula confundenda.

Cap. 25. Natura vocabulum æquiuorum.

Nestorianā hominis cū Deo connexionio.

1. Cor. 6. Hominis anima cum corpore honoratur.

Nestorius Christum diuidit. Coadorare. Coappellare. Christus nō alius est alius.

ὁὐρ μέτα.

CVM CVM.

Latina ob- responder , virtute & rerum natura sic prosequitur Cy-
scura & rillus. Cum ab vna persona & natura seu substantia v-
gratia de- na, examinat sermo ea ex quibus est, hoc est, naturaliter
sunt. constat, affert $\sigma\upsilon\upsilon$, hoc est, $\mu\epsilon\tau\grave{\alpha}$, ita seruans per significa-
Legat et in tum quod vnum sint secundum compositionem, & non
telligat, qui inter duo distinctè discernens. Distinctis autem antè in
potest. duo subsistentiis, ad hoc quod oporteat seorsim alteram
Anima cū intelligi & propriè, tunc per $\sigma\upsilon\upsilon$, vel $\mu\epsilon\tau\grave{\alpha}$, eorum, & etiam
corpore ho- plurium, non vnus secundum compositionem factā ma-
nor, vnus nifestationem dicimus, Exempli gratia. Siquidē dicerem
hominis. vel cohonorari hominis animā cum suo corpore, qui ho-
Act. 3. nor fieret à quopiam erga vnū hominem, qui ex vtrisque
Coappellari est, vel animam cum corpore suo esse vnum animal, non
Christum propterea in duos homines vnū diuidere, sed potius nō
vnum in ignorare videre ex quibus homo sit atque constat. Cum
duo diuden- autē dico, Petrus & Ioannes coappellantur homines, vel
tes. simul in tēplum ascendunt, non iā $\sigma\upsilon\upsilon$, $\mu\epsilon\tau\grave{\alpha}$, C V M. vnū
Filius vnus quendam significat. Non enim Ioannes cum Petro com-
non duo. positus est, nec ad vnus hominis cōstitutionem vterque
Patri coaf- aliquid faciūt. Veritati ergo illudūt imperiti, diuidētes in
sidet. duos Christos vnū. Et siquidem putāt, quod dicentes Fi-
Coadorari. liam cum proprio corpore Patri confidere, duos filios cō-
Coappellari cedamus, inquirant an non dicamus vnum Filium vnica
Emmanue- confidentiā honoratum esse, & non duabus: ita vt vna &
lem diui- propria tributa sit corpori, alia verò iterū & propria Ver-
dūt in Deū bo: id non ostenderint. Quī enim vel vnde? Nam vnū &
Et hominis. eundem Filiū, vnum propria carne esse Deū simul & ho-
De incar- minem, vnā confidentiā apud Patrem honestari affirma-
natione mus. Cæterū dicere hominē adorari cū Deo, & coap-
vnigeniti pellari Deū, omnino est confiteri duos adorandos. Qui
cap. 26. sermo valde falsus est, & à rectis verisque cogitationibus
Christus a- omnino alienus. Anathematismus igitur factus est con-
liud & a- tra eos, qui modis omnibus Emanuelem diuidunt in ho-
liud non minē propriè, & Deum Verbum propriè. Nobis autē v-
Duo. num & eundem Theologorū sermo & scriptura in adul-
 terata prædicat. Et vbi tractat Christum sic secundum a-
 liud & aliud dici, vt non tamen in duos diuidatur, Ado-
 rauit (ait) ipse nobiscū, vt & ipse dicit, adest etiam adorā-
 dus. Adorat, quia naturam assumpserit, quæ adorare de-

beat adoratur porrò idem, quasi maior adorante natura, *Ioan. 4.*
 quia Deus. Adoratione verò non diuidendum in hominè *Christus a-*
 seorsim & Deum, nec tanquam Deo coniunctum æqua- *dorat, & a-*
 litate dignata diuisis substantiis, cū ipso adorari hominè *doratur.*
 dicimus, sed vnum hominem factum & incarnatum Dei
 Verbū, sic vt credamus corpus ei adunatum, animā iuxta
 habuisse rationabilem. Non enim Deus duos primogeni *Primogeni-*
 tos præcepit oportere tam à nobis quàm sanctis Angelis *tus vnus nō*
 adorari, sed vnū in orbē terrarum introductum, tunc vi- *duo.*
 que cū homo factus est. Introductionis enim modus, *Hebr. 1.*
 est dispensationis iuxta carnem mysterium, vt qui naturā *Introductio*
 suā longissimè ab orbe distaret, in diuinitatis scilicet emi *incarnatio.*
 nentia super ea quæ condidit Deus, & ita alius præter ele
 menta ipsorū creator. Vnus tamen & tunc cū in multis
 fuit fratribus, ideòque primogenitus dictus, adorandus.
 Vnum Filium adorauit cæcus natus, mirabiliter sanatus. *Rom. 8.*
 Cui interrogato, Tu credis in Filium Dei? & interrogāti, *Ioan. 9.*
 Quis est Domine, vt in eum credam? Christus se ei cum *Cæcus Chri-*
 corpore demonstrans. Et vidisti, ait, eum, & qui loquitur *stum ado-*
 recū, ipse est, sine numero vtens, non promisit Deum & *rauit.*
 hominem seorsim intelligi. Imò & si quis hominem no
 minauerit Emanuelé, non communem hominem signi- *Emanuel.*
 ficauit, sed Dei Verbū naturæ nostræ adunatum. Sic v- *Matt. 14.*
 num hominem adorauere discipuli, mirè inter aquas eū
 intuiti ambulantes, & dicentes, Verè Dei Filius est. At si
 hominem cum Deo coadorari dicimus, diuisionem spa- *Coadorare,*
 tiosissimā inducemus, *σὺν* enim semper, quòd latinè est *σὺν.*
 CVM, si in significatione vnitatis, quæ est per cōpositio- *CVM.*
 nē, ponatur, duo omnino cogit intelligi. Vt enim nemo *Eo & con.*
 sibi dicitur cōuiuere, cōccenare, coambulare, coadorare, *Filios duos*
 quia duarū personarū significationem inducit præpositio *qui dicant.*
 verbo præposita: ita si quis coadorari hominè cū Deo di- *Vnitatis*
 xerit, duos planè Filios dicit, & quidē distinctos. Nā vni- *ratio.*
 tatis ratio si in sola dignitatis siue autoritatis æqualitate
 dicitur, non esse vera cōuincitur (nec sufficit) &c. Et hæc
 fuit de vna vnus Christi adoratione resolutio Ephesinæ
 I. Vniuersalis III. in qua primas Cyrillus obtinuit.

*Chalcedonensis Synod. IIII generalis, & qui ab ea
 steterunt patrum, testimonia. CAP. V.*